

ՅԵՍՈՒՆ ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ

ԱՄՍՕՐԵԱՅ ԼՈՒՐԵՐ

Կիր. 28 փետր. — Ս. Պատրիարքը, ընկերակցութեամբ Տ. Սերովբէ Վարդ. Ի և Տ. Արթուր Արեղայի, գնաց Ռեմիէ, յայտնութիւն գրադէս Պր. Յ. Օշականի, որ քանի մը օրէ ի վեր հիւանդ կը մնար հան, տեղական հիւանդանոցին մէջ, առարկայ պատուական Տքթ. Պատասխանի և Պր. Դուրիթ Յովհաննէսեանի և Պր. Լ. Պուրսալեանի նման ազնիւ բարեկամներու հոգածու խնամքներուն, Հիւանդանալուն լուրը Երուսաղէմ առաքուելուն պէս, Ս. Պատրիարք Հօր խնդրանքին համեմատ, գրեթէ գիշերախառն Ռեմիէ փութացած էր նաև ազնուայարգ Տքթ. Վահան Գալպիտան, Երուսաղէմի հանրածանօթ և ճարտար հայ բժիշկը:

(«Սիւն», 1937, փԱ. Յարի, Մարտ,

Թիւ 3, էջ 96):

Հ Ա Ն Գ Ի Ս Տ

Տ. ԲԱՐՅՈՂԻՍԷՆՍ Ծ. ՎՐԴ. ՅԱԳԱՃԱՆԻ

88ամեայ ծերունի մըն էր, բայց մինչև ի վերջոյ անկողին իյնալը, այսինքն գեռ երեք ամիսներ առաջ, կայտառու կարծէ: Անխորշմ ճակատն ու վառվռուն աչքերը հակադրութիւն մը կը չինէին՝ կերպարանքին վրայ՝ իր ձին ճերմակ մազերուն հետ, որոնք կը պսակէին իր դէմքը: Նոյնպէս իր խօսքը, որ պայթուցիկ հրթիռի տպաւորութիւնը կու տար, երբ մանաւանդ վէճը հաւատքի և հայրենիքի կողմը կը դառնար:

Աստուծոյ, ազգին, Եկեղեցիին և Հայրենիքին այդ հրաշալիօրէն անխորշալ պայտանեան, Զէյթունի այս ճվեղարաւոր հերոսը, ինչպէս սկսած էր տարիներէ ի վեր զինքը կոչել հանրային զգացումը, ծնեալ էր 1849 ին՝ Վարդանանց օրը և կը փափաքէր որ Վարդանանց օր մը մտնէր գերեզման: Ամբողջ երեք քառորդ դար և

երեքտասնամիակ մը աւելի՝ անծանօթ մնացած հիւանդութեան անկողինին, երբ երեք ամիսներ առաջ ա՛յ չկրցաւ դուրս գալ իր խցիկէն, այդ իշը եղաւ իր ամէնօրեայ յանկերգը: Երջանիկ նախազգացում՝ որ արդարև չխաբեց զինքը: Հեռագեանց Երեքշաբթին դեռ վրան էր յուշքը: Զորեքշաբթի երեկոյ նախառանակէն վերջ լսուեցաւ թէ սկսեր էր հոգեւորքը: Հայրենակիցներ, իրմէ բարեւ բարուածներ, Միաբանութիւնը, Ս. Պատրիարքը, ամէնքը իր մօտն էին, երբ անայլալ խաղաղութեան մէջ, ճշմարիտ սուրբի մը պէս աւանդեց վերջին շունչը: Մարմինը գիշերանց փոխադրուեցաւ Ս. Էջմիածնի մատուռը, Մայր Տաճարի կըշտին: Յաջորդ օրը, Վարդանանց Հինգշաբթին, մեզի հետ էր ան, երբ Շնորհաւորաշէն կը թնդային նուիրական կամարները, ու յետոյ, երբ Ս. Պատրիարքը Ճերմատոս Աստուած մերձը կ'արտասանէր օրտագին, Սթոնին հտև եկած կանգնած էր կարծես նորէն, ինչպէս ամէն տարի, Ս. Պատարագի ընթացքի Ս. Պատրիարքը Հայրը զգածուած հոգով կատարեց օծումը և խօսեցաւ դամբանականը, թէ՛ նուիրական ծէսին կատարմանը և թէ՛ իր խօսքերուն մէջ դնելով զինքը բարձրօրէն օրիորդ օրրոտի մը բովանդակ յուզումը: Ս. Պատարագէն վերջը, մեծաշուք թափօրով, զոր կը զլխաւորէր ինքը Ս. Պատրիարքը, Միաբանութիւն, աշակերտութիւն և ժողովուրդ յուզարկաւորեցին զինքը Ս. Փրկչի հասարակաց գերեզմանաւայրը, ուր Արարայի կամուրջներու յուշարձանէն քանի մը քայլ միայն ասդին, առ երկ Զէյթունի պատմագիր Մնացական Պատուելիի հողակոյտին, ինչպէս ինքը պատուելիք էր, պատրաստուել էր իր հուսկ հանգիստը:

Երջանիկ հղաւ իր հոգին, սուրբ քաջերուն նուիրուած օրը իլնելովն իր մարմնոյն ի գերեզման, ինչպէս իր իղձն էր եղած: Իր սուգովը համագործուած, Սաղիմահայեր չկրցան այս տարի արժուաւորապէս կատարել Վարդանանց տօնը:

(«Սիւն», 1937, փԱ. Յարի, Ապրիլ,

Թիւ 4, էջ 136):